

— Te doare tare, bunicule? îl întreabă Ana când ajunge la spital.
— Doar un pic. O să mă fac bine, dar trebuie să stau câteva zile aici, sub supraveghere, așa că nu voi putea merge în grădină o vreme.

— Nu-ți face griji, am eu grijă de plante așa cum m-ai învățat, spune Ana și mângâie mâna bunicului.
— Ce bine! Bunicul zâmbește ușurat.

— Am ajuns, Figo. Te dau jos, dar ai grijă pe unde mergi, să nu te umpli de scapieți.
În grădină sunt pomi, arbuști și plante de toate felurile.

Afară, în grădină, toate cresc în voie. De aceea, insectele sunt aici ca la ele acasă.

În timp ce Ana udă florile, Figo se uită la legume.

Apoi cățelul se apucă de săpat...

Ana și Figo ies cu roaba afară din seră și descarcă melcii lângă pârau.

— Aici aveți iarbă grasă și puteți mânca nestingheriți.
N-am nimic cu voi, dar nu vreau să vă mai întoarceți în seră!

El adulmecă și latră încântat când ajunge la gaura din pământ.
Ana se duce să vadă ce face el acolo.
— Vai, Figo! TU ai lăsat melcii să intre aici!
Bunicul se așază pe un scăunel. E palid și se simte slăbit.

Figo sare pe scăunel lângă el. Ce a găsit? E ceasul bunicului.
Bunicul îl căutase peste tot!
— Bravo, Figo! Ești un câine isteț! Zâmbește bunicul bucuros.